

Bröder för evigt

LaNae H. Poulter

(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Zimbabwe.

"Jag längtar så till templet, att komma dit en dag",*
sjöng Ryan.

"Komma dit *i dag!*" sa Ryans storebror Roy.

Mamma vek ihop kläder och lade dem i en resväska. "Vi börjar i dag, men det kommer att ta oss två dagar att komma till templet i Sydafrika", sa hon.

Ryan och hans familj hade väntat länge på att få åka till templet. Och nu var det äntligen dags! De skulle vara borta i en hel vecka.

"Mamma, berätta igen om Tawananyasha", sa Roy.

Mamma log mot pojkarna. "Tawananyasha är er storebror. Han dog när han bara var ett år. Men han är fortfarande er bror, precis som Tafadzwa och Tatenda. Pappa och jag älskar alla våra fem söner."

Ryan log när han tänkte på Tawananyasha. Det kändes bra att veta att deras föräldrar älskade dem allihop.

"Det är därför vi ska besöka templet", sa mamma. "För att beseglas tillsammans som familj för evigheten!" Hon drog igen blixtlåset på resväskan. "Hämta nu era saker. Det är dags för templet!"

Roy hjälpte Ryan att bära ut deras resväska. Pappa följde med dem med en låda med mat som mamma hade lagat inför resan. Tafadzwa och Tatenda bar också sina resväskor. Snart började hela familjen promenera till kyrkan. En buss väntade på dem där för att ta dem till templet.

Ryan klev på bussen och satte sig bredvid Roy. Tre andra familjer från deras församling klev också på bussen. När alla hade satt sig ner påbörjade bussen den långa resan till templet.

Ryan och Roy tittade ut genom fönstret. Det var regnperiod, så allt såg grönt och vackert ut. De passerade åkrar och vägstånd där folk sålde tomater, bananer och potatis. De såg till och med apor på vägen! Ryan undrade vilka andra djur som kanske gömde sig i det höga gräset och träden.

Snart blev det kväll och bussen körde vidare. Det var en lång resa, men Ryan och Roy klagade inte. Ryan somnade medan han tänkte: *Det är dags för templet!*

När de kom fram till staden tittade alla i bussen ut genom fönstren. Vem skulle se templet först?

"Där är det!" sa Roy.

Äntligen var det dags att gå in i templet. "Det är dags för templet!" viskade Roy till Ryan när de gick in. De bytte om till vita kläder. Sedan satt pojkarna i ett väntrum tillsammans med de andra barnen ett tag.

Snart tog en snäll tempeltjänare med barnen till deras föräldrar. De gick in i ett rum med ett mjukt bord i mitten som man kunde knäböja runt. Det kallades för altare.

"Välkommen till beseglingsrummet", sa tempeltjänaren längst fram i rummet. "I dag ska jag

använda prästadömet till att besegla varje familj tillsammans för evigheten."

Ryan och Roy såg på när de andra tre familjerna beseglades. Sedan var det deras tur.

Ryan och hans bröder knäböjde med sina föräldrar runt altaret. Beseglaren bad en av deras vänner att representera Tawananyasha. Roy tittade på mamma och pappa när han lade sina händer på

deras. Han såg tårar rinna nerför mammas kinder, men hon log stort.

När beseglingen var över gav Ryan mamma en kram. "Ni ser ut som änglar", viskade hon till sina söner.

"Det känns som om en ängel är med oss", viskade Roy tillbaka. "Jag har en speciell känsla i hjärtat."

"Jag med", sa Ryan. Det kändes fantastiskt att vara i templet med sin eviga familj! ●

ILLUSTRATION: RACHEL HOFFMAN-BAYLES

* *Barnens sångbok*, s. 99.

Tack vare prästadömet kan vi vara tillsammans med vår familj för evigt!